

wypoczynkowo-kuracyjnych w miejscowościach określonych w trybie art. 34 ust. 2 dekretu z dnia 20 maja 1955 r. o niektórych podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. z 1963 r. Nr 16, poz. 87):

- 1) od osób przebywających w hotelach, pensjonatach, domach wypoczynkowych, schroniskach, obozowiskach turystycznych i podobnych zakładach, zwanych dalej ogólnie „zakładami” — kierownikom tych zakładów lub wskazanym przez nich pracownikom,
- 2) od osób przebywających w sanatoriach prowadzonych przez państwowe przedsiębiorstwa uzdrowiskowe — kierownikom biur usług tych przedsiębiorstw lub wskazanym przez nich pracownikom,
- 3) od osób innych niż wymienione w pkt 1 i 2, przebywających na terenach:
  - a) wsi — sołtyśom,
  - b) miast i osiedli — wskazanym przez przewodniczącego prezydium właściwej rady narodowej pracownikom tego prezydium.

2. Organy finansowe prezydiów miejskich rad narodowych (rad narodowych osiedli) i biura gromadzkich rad narodowych mogą zawierać na zasadach określonych w niniejszym rozporządzeniu indywidualne umowy zlecenia inkasa opłaty uzdrowiskowej od osób określonych w ust. 1 pkt 3, jeżeli ze względu na miejscowe warunki taki sposób poboru byłby sprawniejszy.

3. W wypadkach określonych w ust. 1 pkt 1 i 2 kierownik zakładu (biura usług) obowiązany jest zgłosić niezwłocznie organowi finansowemu prezydium miejskiej rady narodowej (rady narodowej osiedla) lub biuru gromadzkiej rady narodowej pracowników upoważnionych do poboru opłaty uzdrowiskowej, podając ich imiona i nazwiska oraz miejsce zamieszkania.

§ 2. 1. Inkasenci wymienieni w § 1 pobierają opłatę uzdrowiskową w wysokości przewidzianej w uchwale właściwej rady narodowej za taką ilość dni pobytu, jaką po-

daje zgłaszający swój pobyt czasowy. W razie dłuższego pobytu opłatę za dalsze dni pobiera się przy przedłużeniu pobytu.

2. W razie niemożności pobrania opłaty uzdrowiskowej albo pobrania jej za niepełny okres pobytu, inkasent obowiązany jest zawiadomić o tym niezwłocznie właściwy organ finansowy lub biuro gromadzkiej rady narodowej, podając w zawiadomieniu miejsce czasowego pobytu osoby zobowiązanej do uiszczenia opłaty, miejsce jej stałego zamieszkania oraz kwotę należnej opłaty.

§ 3. Za pobór opłaty uzdrowiskowej organ finansowy prezydium miejskiej rady narodowej (rady narodowej osiedla) lub biuro gromadzkiej rady narodowej przyznaje inkasentowi wynagrodzenie w wysokości od 3% do 5% zainkasowanej sumy opłaty.

§ 4. 1. Inkasenci wydają na pobraną opłatę uzdrowiskową pokwitowanie według wzoru ustalonego w przepisach o rachunkowości budżetowej.

2. Pobrane kwoty opłaty uzdrowiskowej inkasent przekazuje na rachunek właściwego organu finansowego raz w miesiącu, w terminie do dnia 5 miesiąca następnego; w razie gdy zainkasowana kwota opłaty przekroczy 1.000 zł, inkasent obowiązany jest przekazać ją w dniu następnym po dniu, w którym zainkasowana kwota przekroczyła 1.000 zł.

3. Z zainkasowanej opłaty uzdrowiskowej inkasent przy jej przekazywaniu potrąca przypadającą mu kwotę wynagrodzenia (§ 3). Przepisu tego nie stosuje się do osób, dokonujących poboru opłaty na podstawie umowy zlecenia, wymienionej w § 1 ust. 2.

§ 5. Wynagrodzenia, o których mowa w § 3, otrzymywane przez osoby określone w § 1 ust. 1 zwalnia się od podatku od wynagrodzeń.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 sierpnia 1965 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole

221

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 13 lipca 1965 r.

w sprawie zakresu działania i zadań rady ławniczej.

Na podstawie art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o ławnikach ludowych w sądach powszechnych (Dz. U. Nr 54, poz. 309) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rada ławnicza w sądzie powiatowym, w sądzie wojewódzkim oraz w okręgowym sądzie ubezpieczeń społecznych jest organem samorządu ławniczego.

2. Ławnicy każdego sądu mogą wybierać ze swego grona radę ławniczą.

3. Liczbę członków rady określa prezes sądu.

§ 2. 1. Do zadań rady ławniczej należy reprezentowanie ławników danego sądu, podnoszenie poziomu ich pracy oraz organizowanie zebrań sprawozdawczych o działalności ławników.

2. W szczególności do zadań rady ławniczej należy:

- 1) wybór i odwołanie przewodniczącego rady ławniczej i jego zastępcy,
- 2) ustalanie planów pracy rady oraz ocena ich wykonania,
- 3) ustalanie zasad organizacji pracy rady,

- 4) informowanie prezesa sądu o pracach rady oraz wydawanie opinii w sprawach przedłożonych przez niego lub przez przewodniczącego rady,
- 5) utrzymywanie kontaktów z radami narodowymi oraz organizacjami społecznymi i zawodowymi,
- 6) współdziałanie w ustalaniu terminów i tematyki narad sędziowsko-ławniczych oraz organizowanie innych form szkolenia ławników,
- 7) ułatwianie ławnikom korzystania z prasy i literatury prawniczej oraz współpraca z redakcją czasopisma „Ławnik Ludowy”,
- 8) podejmowanie starań w ułatwieniu ławnikom pracującym zawodowo stawiennictwa na wezwanie sądu,
- 9) ułatwianie ławnikom zaznajamiania się z aktami rozpoznawanych spraw oraz troska o podnoszenie dyscypliny pracy ławników,
- 10) współdziałanie z prezesem sądu w wyznaczaniu ławników na rozprawy oraz przy sporządzaniu list ławników dla poszczególnych wydziałów sądu,

- 11) organizowanie udziału ławników w społecznych akcjach zapobiegania i zwalczania przestępczości,
- 12) inicjowanie i organizowanie form włączania ławników do prac nad popularyzacją i rozwojem sądów społecznych,
- 13) organizowanie sprawozdawczości o działalności ławników dla rad narodowych, organizacji społecznych, zakładów pracy i zebrań wiejskich,
- 14) współdziałanie z prezesem sądu w zakresie informacji dla prasy, radia i telewizji o działalności ławników danego sądu.

§ 3. 1. Przewodniczący rady ławniczej zwołuje zebrania rady ławniczej i przewodniczy na nich.

2. Przewodniczący rady ławniczej jest zobowiązany zwołać zebranie rady ławniczej na żądanie prezesa sądu lub na wniosek co najmniej $\frac{1}{3}$ liczby członków rady ławniczej.

3. Do ważności uchwał zebrania rady ławniczej konieczna jest obecność co najmniej połowy członków rady.

4. Uchwały zebrania rady ławniczej zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów decyduje głos przewodniczącego.

§ 4. Rada ławnicza jest właściwa do decydowania w sprawach:

- 1) wyboru i odwołania przewodniczącego rady ławniczej i jego zastępcy,
- 2) okresowych planów prac rady ławniczej oraz przyjmowania i oceny sprawozdań z wykonania tych planów,
- 3) ustalania zasad organizacyjnych pracy rady, powoływania członków prezydium, tworzenia sekcji oraz powoływania ich kierowników i członków.

§ 5. Przewodniczący rady ławniczej:

- 1) reprezentuje radę ławniczą danego sądu na zewnątrz,
- 2) opracowuje i przedkłada radzie ławniczej projekty planów prac rady i sprawozdania z ich wykonania,
- 3) kieruje bieżącymi pracami rady oraz koordynuje prace sekcji.

§ 6. 1. Rada ławnicza może w miarę potrzeby powziąć uchwałę o powołaniu prezydium rady ławniczej. Rada, powołując prezydium, określa jednocześnie sprawy z zakresu działania przewodniczącego rady ławniczej, przekazane do decyzji prezydium.

2. W skład prezydium rady ławniczej wchodzi z urzędu przewodniczący rady ławniczej i jego zastępca.

3. Przepisy § 3 mają odpowiednie zastosowanie do posiedzeń prezydium rady ławniczej.

§ 7. 1. Rada ławnicza może w miarę potrzeby powziąć uchwałę o powołaniu jednej lub więcej sekcji stałych, określając nazwę i skład sekcji oraz powierzone jej do opracowywania sprawy z zakresu działania rady ławniczej.

2. Na czele sekcji stoi kierownik, powołany przez radę ławniczą spośród członków rady.

3. Członków sekcji powołuje rada ławnicza spośród ławników niezależnie od tego, czy są oni członkami rady.

§ 8. Rada ławnicza lub jej prezydium może w miarę potrzeby tworzyć sekcje niestałe oraz powierzać im wykonanie określonych zadań.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: S. Walczak

222

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO

z dnia 26 lipca 1965 r.

w sprawie zmiany niektórych stawek w taryfie celnej przywózowej.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. — Prawo celne (Dz. U. Nr 33, poz. 166) i § 8 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 marca 1962 r. w sprawie ustanowienia ceł na towary przywożone z zagranicy (Dz. U. z 1962 r. Nr 21, poz. 95 i z 1963 r. Nr 24, poz. 139) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dokonuje się zmiany niektórych stawek taryfy celnej przywózowej (Dz. U. z 1960 r. Nr 43, poz. 262, z 1961 r. Nr 40, poz. 206, z 1963 r. Nr 26, poz. 156, z 1964 r. Nr 31, poz. 196 i z 1965 r. Nr 5, poz. 20) utrzymanej w mocy przez

§ 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 marca 1962 r. w sprawie ceł na towary przywożone z zagranicy (Dz. U. z 1962 r. Nr 21, poz. 95 i z 1963 r. Nr 24, poz. 139).

§ 2. Ulegająca zmianie pozycja taryfy celnej wymienionej w § 1 podana jest w nowym brzmieniu w załączniku do rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Handlu Zagranicznego: W. Trąmpczyński

Załącznik do rozporządzenia Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 26 lipca 1965 r. (poz. 222).

Pozycja taryfy celnej i nazwa towaru	I		II
	dozwolona ilość w przesyłce	ceło od 1 kg złotych	ceło od 1 kg złotych
1	2	3	4
180. Firanki i materie firankowe:			
1) z jedwabiu naturalnego, szychu, nylonu i innych włókien syntetycznych			600
2) z innych materiałów włóknistych	3 kg	200	300
3) z materiałów plastycznych	1 kg	400	1000